

ВІРУЮ

Христос народився! Славимо Його!

Вітаємо вас, дорогі друзі,
з Новим роком і Різдвом Христовим!
Нехай Новий рік стане для вас роком Добра і
Щастя!
Хай Ісус Христос Вірою народиться в ваших
серцях, запаливши вогник Надії і ставши джерелом
нескінченної Божої Любові!
Хай мир Божий, вищий всілякого розуму, панує
в вашому житті, оберігаючи від смутку, розпачу і
безнадії.
«А благодать Господа нашого Ісуса Христа, і
любов Бога-Отця, і спільність Святого Духа нехай
буде зо всіма вами!» (2 Кор. 13:13).

Колектив редакції.

Україно, Україно,
Серце моє, ненько,
Як згадаю твою долю,
Заплаче серденько.

Тарас Шевченко.

**Читачів газети «Вірую» вітаємо
з Різдвом Христовим і Новим 2008 роком!**

Бажаємо і молимося, щоб ангельська звістка стала «радістю всім людям» і
ясним промінням засяяла у ваших оселях і серцях. Аби разом з благочестивим
Симеоном ми могли подякувати Богові: «Нині відпускаєш раба Свого, Владико,
із миром, бо побачили очі мої Спасіння Твоє» (Луки 2:29-31).

Згадаємо і молитву гордого фарисея Савла, який переслідував християн, а
після зустрічі з Христом покаявся і згодом став апостолом: «Подяка Отцеві, що
вчинив нас гідними участі в спадщині святих, що визволив нас із влади темряви
й переставив до Царства Свого улюбленого Сина, в Якім маємо викуплення і
прощення гріхів» (Колосянам 1:13-14).

Бажаємо і ми разом з вами на межі Нового року схилитися перед Спасителем
Христом з дарами спасенної душі – вірою, надією і любов'ю (Римлянам 13:13).
Мешкаємо за морем, але серцем і душею ми з вами, дорогі брати і сестри
в Україні!

м. Клівленд, США.

Антін і Лідія ГОРОШКИ.

Новий сайт розповість людям про Різдво

В мережі появилася англомовний сайт, що розпові-
дає про реальну історію Різдва. Сайт появилася
з ініціативи Біблійного Товариства у відповідь
на дані опитування, в якому з'ясувалося, що лише
один із восьми дорослих британців знає історію про
народження Ісуса, повідомляє Christian Today.

Інтернет-ресурс www.therealstory.org.uk на основі
даних, що містяться в Євангеліях від Матвія і Луки,
використовуючи анімаційні ілюстрації, розповідає про
дівчину, яка отримала небесну звістку від ангела, і про
те, як ангел повідомив радісну новину пастухам, і як
до Ісуса прийшли мудреці. У підсумку пояснюється,
чому ми святкуємо День народження Ісуса.

Біблійне Товариство випустило шість мільйонів
безплатних наклеек, які рекламують новий сайт.

«Так багато людей взагалі не знають історію
Різдва, а відзначають в цей час зовсім інше свято,
— говорить один з директорів Біблійного Товариства.
— Соціопитування показало, що більшість людей знає
щось про Різдво, але опускає найважливіше — через
що ми святкуємо цю подію».

Відбулося засідання Секретаріату Ради Євангельських Протестантських Церков України

У приміщенні канцелярії ВСОЄХБ в Києві
відбулося чергове засідання Секретаріату
Ради Євангельських Протестантських Церков
України (РЕПЦУ). Учасники засідання обговорили
стан державно-конфесійних відносин в Україні,
питання розвитку міжпротестантського діалогу
та взаємодії у вирішенні соціальних проблем
суспільства.

Як повідомили в Інституті релігійної свободи,
окрему увагу було приділено фактам розпалю-
вання міжрелігійної ворожнечі засобами масової
інформації, зокрема телебаченням, яке останнім
часом все частіше у непрофесійний спосіб подає

недостовірну або перекохану інформацію про
євангельські протестантські церкви в Україні.

У засіданні Секретаріату РЕПЦУ взяли участь
повноважні представники Всеукраїнського Со-
юзу Об'єднань євангельських християн-бапти-
стів, Церкви Християн Віри Євангельської України,
Української Християнської Євангельської Церкви,
Української Уніонної конференції Церкви адвен-
тистів сьомого дня, Української Лютеранської
Церкви, Союзу вільних церков християн єван-
гельської віри України та Асоціації місіонерських
церков євангельських християн України.

РІСУ.

Знак Божої любові

Різдво Спасителя Ісуса Христа – дивовиж-
ний і водночас суперечливий для людської
свідомості факт. Те, що Бог не пожалів Свого
єдиного Сина заради нас, грішних і зіпсутих
створінь, вражало упродовж багатьох віків
серця людей.

Бог, загорнутий у пелюшки... Цар неба і
землі став таким маленьким, вразливим і...
зовсім не страшним. Народження Ісуса – най-
виразніший знак Божої любові до його зана-
пащеного і такого гордого творіння.

Тож святкуймо Різдво Спасителя разом!
Саме цей день став центром долі всього
людства. Усе в житті Ісуса Христа було незви-
чайним. Але День Його Народження – найне-
звичайніший з усіх днів історії людства.

Проте є й інша істина. Одного разу Бог
прийде судити світ, але вже не як безпомічне
немовля, чие тіло пеленали руки люблячої
матері Марії, а як грізний Цар-Месія. Чи готові
ви до Його повернення на землю?

**Месія
народиться
у Вифлеємі**

→ СТОР. 2

**Прости нам,
як прощаємо ми...**

→ СТОР. 3

**Вони вже
були в пеклі**

→ СТОР. 5

ФАКТИ

Месія народиться у Вифлеємі

Месія народиться з покоління Давидового від Діви

Через пророка Ісаю звістив Бог цареві Ахазу, що той може зажадати якогось знака Божої всемогутності. Цар, однак, знака не сховав, тому що боявся спокушувати Господа. Тоді пророк звістив йому: «Тому Господь Сам дасть вам знака: Ось Діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвеш ім'я Йому: Еммануїл» (Іс. 7:14).

Через пророка Єремію Бог пророкує: «... поставлю Давидові праведну парость, і Цар зацарює, і буде Він мудрий — і правосуддя та правду в краю запровадить» (Єр. 23:5).

Перед Месією приїде предтеча, який буде навчати в пустині і вестиме праведний спосіб життя

Ісаї говорить про предтечу так: «Голос кличе: на пустині вготуйте дорогу Господню, в степу вирівняйте битий шлях Богу нашому! Хай підійметься всяка долина, і хай знизиться всяка гора та підгірок, і хай стане круте за рівнину, а пасма гірські — за долину!» (Іс. 40:3-4).

А через пророка Малахію Господь каже: «Ось Я посилаю Свого ангела, і він перед обличчям Моїм приготує дорогу. І несподівано прибуде до храму Свого Господь, Якого шукаєте ви, і Ангел заповіту, Якого жадаете, ось іде Він, говорить Господь Саваот» (Мал. 3:1). Тим предтечею Месії був Іван Христитель.

Три царі (мудреці) з далеких країв принесуть Месії дари і поклоняться Йому

«Царі Таршішу та островів дадуть дари, принесуть царі Шиви та Севи дарунки» (Пс. 72:10).

Коли народиться Месія, буде вбито багато дітей

«Так говорить Господь: «Чути голос у

Біблійні пророцтва про народження Месії — Спасителя Ісуса Христа

Пророк Михей (біля 700 р. до Христа) каже: «Ти ж, Вифлеєме-Єфрато, хоч малий ти у тисячах Юди, із тебе Мені вийде Той, що буде Владика в Ізраїлі; і віддавна постання Його, від днів віковичних» (Мих. 5:1).

Даниїл (605-530 рр. до Христа) пророкував, що від часу відбудови Єрусалима (453 р.) до публічного виступу Месії мине 69 річних седмиць (тобто 69х7 років), а до смерті Месії — 69 з половиною річних седмиць. Цю звістку Даниїл отримав від архангела Гавріїла, коли одного разу складав жертву і молився про звільнення з вавилонської неволі (Дан. 9:21).

Цар Кир дозволив євреям відбудувати святиню і будинки (536 р.), але заборонив відновлювати мури міста. Лише Цар Артаксеркс на 20-му році свого панування (453 р.) велів відбудувати мури і брами Єрусалима. Отже, коли до 453 додамо 483 (69х7), одержимо якраз 30 рік після народження Христа.

Пророка для них з-поміж їхніх братів, і дам Я слова Свої в уста Його, і Він їм говоритиме все, що Я накажу» (Повт. Зак. 18:18). Тому євреї називали Месію «Пророком, що повинен прибути на світ» (Ів. 6:14).

Месія повинен був навчати і пророкувати (Іс. 49:1-6).

Прихід Месії на землю — Божий план спасіння людства від влади гріха і смерті

Після гріхопадіння Адама і Єви Господь промовив до змія: «Я покладу ворожнечу між тобою і між жінкою, між насінням твоїм і насінням її. Воно зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту» (Бут. 3:15).

«Хто нашої спасенні тій звістці повірив, і над ким відкривалося рамено Господнє?.. Він погорджений був, Його люди покинули, страдник, знайомий з хворобами, і від Якого обличчя ховали, погорджений, і ми не цінували Його... Направду ж Він немочі наші узяв і наші болі поніс, а ми уважали Його за пораненого, ніби Бог Його вдарив поразами й мучив... А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був — кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено! Усі ми блудили, немов ті овечки, розпоршились кожен на власну дорогу — і на Нього Господь поклав гріх усіх нас! Він гноблений був та понижуваний, але уст Своїх не відкривав. Як Ягня був проваджений Він на заклчення, і як овечка перед стриженнями своїми мовчить, так і він не відкривав Своїх уст... Із злочинцями визначили Йому гроба Його, та Його поховали в багатого, хоч провини Він не учинив, і не було в Його устах омани... Він через муки Своєї душі буде бачити плід та й насититься. Справедливий мій Отрок оправдає пізнанням Своїм багатьох і їхні гріхи понесе» (Іс. 53:1-11).

Рамі плач та ридання гірке: Рахіль плаче за дітьми своїми, не хоче потішена бути за діти свої, — бо нема їх» (Єр. 31:15).

Рахіль, мати великого племені, яка померла у Вифлеємі і там же похована (Буття 35:19), символізує тут весь ізраїльський народ.

Месія втече до Єгипту і повернеться

«Ось на хмарі легенький несеться Господь — і прибуде в Єгипет — і затремтять перед лицем Його боввани Єгипту» (Іс. 19:1). «Із Єгипту Бог вивів Його, Він для Нього — як міць однорожця» (Чис. 24:8).

Месія буде Богом і людиною одночасно

«Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру» (Іс. 9:5).

Месія буде священиком за чином Мелхиседека

«Ти священик навіки за чином Мелхиседековим» (Пс. 110:4). Мелхиседек (цар справедливості) був царем Салиму (царем миру). Ісус Христос є вічним Царем справедливості і світу.

Месія буде великим пророком і учителем

Бог сказав Мойсеєві: «Поставлю

Життя, я люблю тебе!

Один невіруючий професор сказав, що людське життя для всесвіту важить не більше, ніж життя устриці. На протипагу йому Бог через пророка Ісаю говорить кожному з нас: «Ти став дорогий в Моїх очах, і Я тебе покохав» (Іс. 43:4).

А як ви сприймаєте себе і своє життя?

Пригадуєте слова колись популярної пісні, де йшлося про любов до життя? «... Я люблю життя знову і знову», — співається в ній. Людина любить життя, а значить, вона існує не просто так. Тому ми проти того, щоб наші життя оцінювали як життя устриць, і дякуємо Богові за те, що в Його Законі міститься заповідь: «Не вбивай», яка проголошує принцип недоторканності особи і священного дару життя.

Хтось може сказати, що державний закон також передбачає покарання за вбивство і насилля. Однак істинна цінність людського життя відкривається тільки тоді, коли її вимірюють не людськими, а Божими мірками. Повага до життя — це основа моралі, але його цінність визначається тим, що його дає Бог. Усвідомлення того, що Бог створив життя, приводить до розуміння, що людина не має права його руйнувати.

Цінність людського життя визначається також ціною, яку заплатив за нього Бог. І ціна ця — життя Божого Сина. Священне Писання говорить, що «не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного вашого життя, що передане вам від батьків, але дорогоцінною кров'ю Христа як непорочного й чистого Ягняти» (1 Петр. 1:18-19).

Незалежно від того, згодні люди з цим чи ні, Бог — Творець нашого життя і наш Відкупитель. Жити, ігноруючи цей факт, цей порядок речей, — значить, відмовитися від Джерела життя і вибрати смерть. Цей вибір лежить в основі людської трагедії в усіх її формах, включаючи самогубство, убивство і будь-який інший спосіб знищення життя.

Більшість людей відчувають відразу до вбивства, і тому нам здається, що виконати заповідь: «Не вбивай» легко. Однак ця заповідь називає вбивством усе, що негативно впливає на життя, руйнуючи його. А це можуть бути зневага, презирство, знущання, лайка, насмішка, осуд, образа, приниження тощо. Ось що Бог говорить щодо цієї заповіді через Сина Свого Ісуса Христа: «Ви чули, що було стародавнім наказом: «Не вбивай, а хто вб'є, підпадає він судові». А Я вам кажу, що кожен, хто гнівається на брата свого, підпадає вже судові. А хто скаже на брата свого: «рака», підпадає верховному судові, а хто скаже: «дурний», підпадає геєнній огненній» (Мт. 5:21-22).

Корінь вбивства Господь вбачає у гніві і ненависті. Цей стан людської душі Він засуджує так само, як і вбивство, викликане ними. Євангеліст Іван, апостол любові, пише у своєму посланні: «Кожен, хто ненавидить брата свого, той душоуб. А ви знаєте, що жоден душоуб не має вічного життя, що в нім перебувало б» (1 Ів. 3:15). Слова Івана свідчать про те, що вбивство губить душу самого вбивці і що той, хто ненавидить, підлягає судові і не має життя вічного так само, як і вбивця.

Ненависть руйнує душу, викликаючи в ній хаос. «Всього лише» ненавидячи людину, ми обмежуємо її свободу, стараємося нашкодити чим тільки вдасться, не прогавимо нагоди дошкулити їй, не протягнемо руку допомоги, коли вона потребуватиме її, не прощаємо, врешті-решт. Який різкий контраст цьому ми бачимо в описі характеру нашого Спасителя: «Він очеретини надломленої не доломить і гнота тліючого не погасить» (Іс. 42:3).

Емоції — одна з найяскравіших сторін життя, але вони тендітні, як квіти. Будь-який грубий доторк — і вони в'януть. Ми повинні діяти, пам'ятаючи, що люди дуже чутливі, що образа ранили і завдає болю. Ми не повинні робити нічого, що змушує інших людей почуватися незручно або що негативно на них впливає.

Кожен з нас — унікальна особа. Такого, як ви, ніколи не було і вже ніколи не буде. І в кожного свої, особливі стосунки з Творцем, Який створив нас за образом і подобою Своїми і дає шанс проявитися якимось унікальним чином. Нам треба усвідомити цю свою унікальність і цінність в Божих очах, щоб правильно ставитися і до свого життя, і до життя іншої людини. Усі ми пов'язані невидимими міцними нитками і покликані допомагати один одному реалізуватися в житті. «Не вбивай» — це заклик не робити нічого, що спрямоване проти життя — свого чи чужого.

Ці прості істини змушують задуматися. Ми насправді грішники, і в нас немає виправдання. Наші жалюгідні спроби виправдатися нагадують відомий жарт: «Взагалі-то я людина непогана, не вбивця, а коли кого і вбив, значить, було за що».

Наше становище було б печальним, якби не милість Божа. Нам потрібно не тільки свої турботи, але і свої почуття — образи, невдоволення, ненависть, насилля, у якій би вони формі не проявлялися, висповідати перед Спасителем Ісусом Христом і просити в Нього допомоги і милості до нас, адже ми відповідальні не лише за свої вчинки, а й за те, що глибоко носимо у своїх серцях.

РЕЛІГІЯ І ПОЛІТИКА

ХДС вирішив об'єднати партії, які сповідують християнські цінності

Рішення про початок об'єднання усіх українських політичних партій, які відстоюють християнські цінності, в одну праворадикальну партію прийняли 22 грудня 2007 року делегати XI з'їзду Християнсько-демократичного союзу (ХДС). На з'їзді були присутні не лише політики, а й представники практично всіх християнських конфесій.

У звітній доповіді лідер ХДС Володимир Стретович, зокрема, наголосив: «У Європі та і в цілому у світі народні партії — це християнсько-демократичні партії... Наші світоглядні принципи, викладені в партійній програмі, базуються на цінностях, які висвітлені у Святому Письмі. Іх прибічники є в усіх прошарках суспільства».

Володимир Стретович наголосив, що членами партії ХДС є представники різних релігійних течій — православні, харизмати, греко-католики, католики, баптисти, лютерани, мусульмани і юдеї».

Він також зазначив: «Важливим є обговорення можливості об'єднання партій, що мають у своїй назві слово «християнська», в одну політичну силу... У наступному етапі нашого розвитку треба вміло поєднати різноманітні інтереси всіх верств і конфесій, знаходити компроміси на широкій основі і забезпечувати тим самим оптимальну керівність партією, політичну поміркованість та зрозумілість політичної відповідальності».

PISCY.

Чи знаєте ви

Як ви відзначаєте Різдво? Чи має ваше святкування щось спільне із суттю свята? Яке Боже бажання для нас щодо святкування Дня Народження Його Сина?

А чи знаєте ви, як багато людей, у тому числі молоді та діти, проводять Різдво Христове? Вони займаються всілякого роду ворожіннями, спиритичними сеансами, викликанням духів померлих, шукають гострих вражень від спілкування з демонами.

Чи знаєте, що Микола Гоголь глибоко сумував і каявся перед Богом за свої оповідання і що він сам спалив ряд своїх творів?

Чи знаєте, що він здійснив паломництво по святих місцях в Ізраїлі і благав там Бога про милосердя?

Чи знаєте, що атеїстична пропаганда в СРСР поширювала брехню, ніби Гоголь зійшов з розуму, тому і спалив свої твори?

Чи знаєте, що заняття усілякими ворожіннями, викликанням духів, чаклуваннями, зливання на віск тощо — це великий гріх, який ненавидить Бог. Багато людей через ці дії впадають в депресію, часто потрапляють до психлікарень або стають одержимими демонами.

Чи знаєте, що прощення за окультні заняття та інші гріхи, а також звільнення від впливу демонів — лише в Ісусі Христі, Різдво Якого відзначають всі віруючі люди.

І суть цього свята не у можливості відпочити від буденних клопотів, смачно попоїсти і добре повеселитися, а в тому, що через народження Ісуса Христа у світ прийшла надія на звільнення від влади гріха і смерті.

Тому ангел і звістив Йосипу: «... І вона вродить Сина, ти ж даси Йому Ім'я Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів» (Мт. 1:21).

«Спасе Він людей Своїх...» А ви — Його?

ВІРУЮ

Тебе полюбив Господь

1. Хто я, якщо не те, що я роблю?
2. Хто я, якщо не те, що я маю?
3. Хто я, якщо не те, що про мене говорять люди?

Я — це те, що я роблю

Як це важливо — те, що я роблю! Мої справи — це відображення мого життя. Якщо я роблю те, чим можу гордитися, то кажу: «Дивіться, це я зробив!». Книги і винаходи, досягнення спорту і культури — я з готовністю і задоволенням поставив би своє ім'я під

вдалим твором і почувався б дуже добре. Якщо ж я, в силу будь-яких обставин, не маю можливості робити те, що хочу, мене пригнічує почуття безперспективності, нікчемності. Від успіху в справі часто залежить наш настрій. Важливість нашого діла наповнює наше життя особливим змістом.

Але як бути, якщо внаслідок якихось обставин я не можу більше займатися улюбленою справою? Як часто я бачив людей, що досягли певних висот, коли вони розповідали про свої колишні досягнення з якоюсь особливою гіркотою в душі. Я сам розповідаю про свої минулі досягнення зі смутком, і лише тому, що це ніколи більше не повториться. Так, у певний період ми починаємо говорити про свої досягнення як про центральний зміст нашого життя в минулому часі. Ми ще продовжуємо жити, але справа вже померла.

Чи має ще зміст наше життя сьогодні? Чи можна жити плодами минулого? Можливо, я знав, ким був колись? А тепер?

Я — це те, що я маю

Що я маю? Що я можу назвати своїм? Що я зробив для того, щоб це мати? Сім'я, будинок, автомобіль? Чим ще можна було б пишатися?

Наприклад, у мене є чудові друзі, гарні і послухні діти, моя дружина розумниця і дуже добра господиня, у мене добра робота і я непогано заробляю, моє здоров'я у прекрасному стані.

Але!.. Ми живемо у світі змінних цінностей. Мої друзі живуть дуже далеко, один із них загинув в автомобільній катастрофі. Діти скоро стануть самостійними і покинуть батьківський дім. Всього, що я маю сьогодні, можливо завтра в мене не буде. І хто я, якщо раптом я почну втрачати певні цінності свого життя? Чи можна жити цінностями минулого? Що ж тоді залишається в теперішньому?

Я — це те, що про мене говорять інші

Якщо я роблю те, що не цінують інші, то для кого і навіщо я це тоді роблю? Якщо ж я маю те, що не цінують інші, то яка ціна мого майна? Моє місце в суспільстві, мої справи, мою власність визначають і оцінюють інші. І наскільки ми залежні від думки громадськості! Негативні відгуки завдають нам глибоких душевних ран. Позитивна думка, навпаки, надає особливого смислу в житті. Мені хочеться, щоб про мене говорили добре, і для цього я докладаю всіх зусиль, витрачаю багато часу, інколи — все своє життя.

Чи часто мені вдається впливати на думку інших? Одне різке слово чи брудний жарт, чийсь наклеп щодо мене можуть сильно ранили моє серце і мою душу. Але чи стане мені краще, якщо моє життя або мої діла стануть для інших байдужими і мене перестануть помічати? Ні.

Найімовірніше, ми дуже потребуємо

мої думки інших і хочемо, щоб ці інші говорили про нас добре. І справді, на якийсь момент через ці три поняття: «що я роблю...», «що я маю...», «що про мене говорять люди...» можна визначити, хто я.

Уяви собі, що ти робиш багато доброго для інших, маєш вдосталь і навіть більш ніж вдосталь всього і люди говорять про тебе добре. Через усе це, здавалося б, можна мати свободу і незалежність, про яку так багато мріють. Однак ми відчуваємо, яка велика наша залежність від наших близьких, від людей, від природних умов, від економіки і політики, від нашого здоров'я. Виходить, що «я» — це складова частина навколишнього світу, за законами якого мені доводиться жити. І якщо світ відвертається від мене або ж я втрачаю рідних і близьких, втрачаю свою справу, своє майно, то чим можна сказати, що я втрачаю все, тобто, втрачаю себе.

Хто ж я тоді, якщо залишуся наодинці з собою? Тривалий час я намагався втекти від себе самого, щоб мені не довелося відповідати на запитання: «Хто я?». Це запитання — як удар в незахищене місце. Запитання, на яке я не знав відповіді. Я не хотів, щоб мені задавали таке запитання. Мені доводилось перекопувати інших у важливості своєї особистості і важливості своєї роботи, у цінності свого майна. Щоденно я боровся за здоров'я своїх дітей, своїх рідних і своє власне, щоб колись не виникло це запитання «Хто я?», якщо я втрачу щось, що мені дороге і близьке. Можливо, тому ми й ведемо щоденну битву за визначений кимось рівень життя, щоб не опуститися нижче цього «рівня», не впасти на дно, де життя (своє чи чуже) вже не має жодного значення.

Отже, моє життя було щоденною боротьбою за певний життєвий рівень. І ось одного разу я зрозумів, що далі так жити не можу. Мені набридло боятися

щось втратити. Мені так захотілося заговорити про святе, велике і вічне і перестати тремтіти за кожний прожитий день. Моя душа хотіла любити святе, творити велике і жити вічно.

Давно вже я знав, що є тільки одна можливість пізнати святе, велике і вічне життя — через Євангеліє, через Ісуса Христа, але я ніколи не думав про те, що це так необхідно моїй душі. Але одного разу через читання Євангелія і через добрих християн я усвідомив, що Бог створив людину для того, щоб вона могла жити вічно, творити добро і бути святою подобою святого прикладу, який залишив нам Сам Ісус Христос.

Справді, Євангеліє — це єдина книга, єдине вчення на землі, яке дає повноцінну відповідь на питання нашого буття. І тепер я знаю, що жити без Бога — це значить жити без надії, без віри у святе, велике і вічне. Я повірив Христові, повірив, що Він той єдиний, Який переміг смерть через Своє воскресіння із мертвих. Я повірив, що Він любить мене, що Він віддав життя Своє за мене і подарував мені життя вічне.

Христос звільнив мене від страху втрат, від страху перед смертю. Тепер те, що я маю всередині, більше за те, що в цьому світі, і я знаю, що мені відповісти, якщо мене запитують: «Хто ти?», «Для чого ти живеш?».

Дорогий друже! Якщо ти уважно і терпляче прочитав цю коротку сповідь і якщо чесно і справедливо ти будеш роздумувати над прожитим, тоді теж зрозумієш, що Ісус Христос — це Той, Хто може спасти нас від гріха і смерті. Він може звільнити тебе від страху перед втратами і зробити по-справжньому щасливим. Він любить тебе, але ця свята любов ніколи не буде нав'язана тобі силоміць.

Господь Ісус Христос хоче стати твоїм Другом, Він пропонує тобі вічне життя і чекає твоєї відповіді.

Влад ЦОЛКІН.

Німеччина.

Прости нам, як прощаємо ми...

Україна — християнська країна, особливо на релігійні свята. І майже всі моляться молитвою «Отче наш». Але знаєте, що насправді говорять Богові більшість із них? «Боже, не прощай наших гріхів. Не прощай мені до смерті».

Можливо, ви заперечите, мовляв, зовсім ні, навпаки, ви просите Бога прости ваші провини. Але як прости? Так, як і ви прощаєте винуватцям вашим. А як ви прощаєте?

Ось що говорить з цього приводу Слово Боже: «І прости нам борги наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим. Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш Небесний Отець. А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогріхів ваших» (Мт. 6:12, 14-15).

Кожного разу, коли ми молимося молитвою «Отче наш», ми просимо Бога: «Боже, так, як я прощаю тим, хто винний проти мене, так і Ти мені прости». А що, коли ми пообіцяли, що будемо пам'ятати якусь образу аж до смерті? Адже це значить, що ми просимо Бога до смерті не прости нам. І Бог чує і виконує наше прохання. Так сказав Ісус. Перечитайте ще раз Мт. 6:12, 14-15.

Це не випадкові слова. Ісус говорив про це щонайменше тричі, причому в різних ситуаціях. «Тоді пан його кличе його, та й говорить до нього: Рабе лукавий, я протиставив був тобі весь той борг, бо просив ти мене. Чи й тобі не належало змилюватись над своїм співтоваришем, як і я над тобою був

змилювався? І прогнівався пан його, і катом його видав, аж поки йому не віддасть всього боргу. Так само й Отець Мій Небесний учинить із вами, коли кожен із вас не простить своєму братові з серця свого їхніх прогріхів» (Мт. 18:32-35).

Так само, як повісив пан з рабом, який не простив своєму товаришеві, Бог учинить і з нами, коли ми не прощаємо своєму братові, своєму ближньому.

Зауважте, Ісус говорить, що простити треба «з серця». Дуже часто ми говоримо: «Я тобі прощаю», а собі думаємо: «Я це добре запам'ятав. Тепер буду знати, який ти є. Настане час, і я теж так з тобою поведусь». Чи це прощення? І чи ми хочемо, щоб саме так простив нам Бог? Ні.

Прикладом прощення є Бог. «А їхніх гріхів та несправедливостей їхніх Я більш не згадаю!» (Євр. 10:17). Не згадувати провини, жити далі так, ніби нічого між вами не трапилося, мати до кривдника такі ж почуття, як і до образи, — ось що значить прощати в біблійному розумінні цього слова.

Простити «з серця» може тільки той, у чийому серці живе Бог. Справжнє прощення — це риса Бога. Людям, які живуть без Бога, справжнє прощення недоступне.

Коли Ісус навчав про молитву, Він знову наголосив на важливості прощення: «Через це говорю вам: Усе, чого ви в молитві попросите, вірте, що одержите, і сповниться вам. І коли стоїте на молитві, то прощайте, як маєте що проти кого, щоб і Отець ваш Небесний пробачив вам прогріхи ваші. Коли ж не прощаєте ви, то й Отець ваш Небесний

не простить вам прогріхів ваших» (Мр. 11:24-26).

Ісус не обмежує нас у молитві. Він говорить: «Усе, що попросите, станеться вам». Але є декілька умов. Одна з них — це прощення. Наші молитви залишаться без відповіді, якщо ми не прощаємо і відповідно самі залишаємось без Божого прощення.

Чому ж такі вимоги, чому така увага до прощення? Мабуть, усі погодяться, що прощення — це прояв любові. Коли немає прощення, ні про яку любов не може бути й мови. Прощення — це важливий, суттєвий і, можливо, основний елемент любові. Любов до людей завжди передбачає прощення. А відсутність прощення — це завжди відсутність любові.

Ісус сказав, що найбільша заповідь наступна: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою. А друга однакова з нею: Люби свого ближнього, як самого себе» (Мт. 22:36-38). А апостол Іван писав: «Як ви можете любити Бога, коли не любите свого брата, свого ближнього». Тому коли ми не прощаємо, ми грішимо проти найбільшої заповіді — ми не любимо ні ближнього, ні Бога.

Звичайно, прощати — це непросто. Любити тих, хто тебе ображає, нелегко. Але це те, що зробив Бог. Йому теж нелегко було простити нам. І якщо в наших серцях живе Бог, якщо ми — Його послідовники, ми зобов'язані прощати. Тому що нам простив Бог.

«А ви один до одного будьте ласкаві, милостиві, прощаючи один одному, як і Бог через Христа вам простив!» (Еф. 4:32).

Українське Біблійне Товариство окреслило плани діяльності на 2008 рік

Українське Біблійне Товариство наступного року очікують структурні та кадрові зміни, нові підходи до розв'язання завдань, які час ставить перед організацією, що має перекладати, друкувати та розповсюджувати Слово Боже. Враховуючи це, на останньому в 2007 році засіданні УБТ, що відбулося наприкінці грудня в Києві, були окреслені плани діяльності на 2008 рік.

У засіданні взяли участь представники всіх конфесій — членів Товариства. Першим питанням, яке вирішили члени правління, було прийняття до складу УБТ Української Християнської Євангельської Церкви. Її керівник Леонід Падун розповів про спільноту, що налічує 275 громад, веде широке місієне служіння як в Україні, так і за її межами, має навчальні заклади та проводить соціальну роботу серед українського народу.

Протоієрей Василь Луцишин — віцепрезидент УБТ — поінформовав про здобутки Товариства у 2007 році та про проблеми, які постали перед організацією наприкінці року. Рік загалом можна вважати успішним

— були проведені дні Біблії в різних містах та селах країни, зокрема у Києві, Львові, Дніпропетровську, Переяславі-Хмельницькому та ін. Розповсюджена велика кількість Біблій та іншої християнської літератури. Слово Боже прийшло до сиротинців, навчальних закладів. Дні Біблії проводилися також у багатьох церквах — членах УБТ. Кошти, зібрані під час проведення цих заходів, були переказані на рахунок Товариства.

Позитивним був рік і для справи перекладу Святого Письма українською мовою, який здійснює о. Рафаїл Турконяк. Члени правління підтримали пропозицію перекладацького відділу про друк двох тисяч примірників нового перекладу Біблії, тож незабаром український народ матиме ще один переклад Святого Письма сучасною українською мовою. Група перекладачів працює також для інших проєктів.

Генеральний секретар УБТ Роман Вовк повідомив про стан справ з будівництвом центрального офісу Товариства у Києві. Одна з головних проблем Товариства — брак коштів для будівництва. За наявності проєкту будівництва УБТ має докласти максимум зусиль для пошуку джерел фінансування та якнайшвидшого його завершення.

Президент УБТ Григорій Комендант вручив почесні грамоти Товариства групі осіб, які здійснили вагомий вклад в його діяльність та залишили слід в історії УБТ.

РІСУ.

КІНЦЕВА ДОЛЯ ЛЮДСТВА: коментар на Книгу Об'явлення Івана Богослова

ВИВЧАЄМО ПИСАННЯ

(Продовження.)

Поч. в №9-12 (104-107) за 2007 р.).

Антихрист у мирний період свого правління

Слово «анти» означає «проти» або «навпаки». Повне значення цього грецького префікса «анти» — протидія, ворожість, підміна, подоба, замість. Тому дослівно слово «антихрист» означає «замість Христа», «підміна Христа». Ось що каже про нього Сам Христос: «Я прийшов в ім'я Отця Мого, і не приймає Мене, коли ж інший прийде в ім'я своє, його (антихриста) приймете» (Ів. 5:43).

У пророцтвах Даниїла 7:2-8 про чотирьох звірів всі богослови і дослідники Божого Слова в четвертому звірі вбачають антихриста, який прийде в майбутньому (Дан. 7:23-26).

Христос в Об'явленні конкретно показує Іванові антихриста як вершника і як звіра (Об. 6:1-8 і Об. 13:1-6; Об. 17:3).

Вершник появляється на різних конях. Таким чином, в Об. 1-8 узагальнюються чотири найбільші періоди правління. Перший період — на білому коні — мирний період протягом першої половини його (антихриста) правління (Дан. 9:27).

Вершник на червоному коні — війни між народами, антихристу дана велика сила (Об. 13:2).

Вершник на вороному коні — період голоду.

Вершник на білому коні — період частих воєн, епідемій, голодоморів, хвороб і злих звірів. Це буде настільки жадливий період, що четвертина людей буде вбита. Це буде відбуватися наприкінці другого періоду правління антихриста.

Другий період правління антихриста Ісус Христос називає годиною випробування (Об. 3:10). В Об. 13:1-8; 17:3, 8-12 та Об. 13:1 і Об. 17:3 ми бачимо духовну особу антихриста — це і є звір, що виходить з моря. Море символізує багато народів землі. Відповідно антихрист (звір) буде мати тіло і буде бажаним правителем для багатьох народів землі. Сім голів (Об. 17:7-12) — це сім наймогутніших царів, які правлять на землі від початку цивілізації аж до появи антихриста. П'ять з них упали — ті, які були до Різдва Христового, — Ассирія, Єгипет, Вавилон, Мідіо-Персія, Греція. «Один є» — Римська імперія, «другий ще не прийшов» (Об. 17:10) — на той час, коли Івану було звіщено Об'явлення Ісуса Христа, сьомого царя ще не було. Але далі сказано в Об. 17:10: «І коли він прийде, недовго йому бути» — це прямий натяк на антихриста як на сьомого царя. І далі йде пояснення в Об. 17:11 «І звір, який був і якого нема, є восьмий із числа семи, і в загибель їде». Антихрист — сьомий цар, і диявол цим числом символізує свою найбільшу силу, яку він вклав в антихриста.

Вірші з Об. 17:8, 11 звучать майже однаково. «...і піде в погибель...» Кінець антихриста визначений, і це описано в

Ярослав АРБОРАК

Об. 19:20 — «Вони обоє живими були вкинені в озеро вогняне, що горіло сіркою». А вогненне озеро — це друга смерть (Об. 20:14), звідти вже ніхто не повертається до життя.

В Об. 17:8 і 17:11 читаємо також, що: «І здивуються ті з живих на землі, імена яких не вписані до книги життя від початку світу, коли побачать, що звір був і нема його, і з'явиться»; «І звір, який був і якого нема, і з'явиться». Щоб сильніше закріпити владу антихриста, диявол імітує щось подібне до смерті і воскресіння Христа (Об. 13:3-4). «І я бачив, що одна з голів його ніби смертельно ранена, але смертельна рана його зцілилась; і вся земля дивувалась, слідкуючи за звіром». «І поклонились драконові, котрий дав владу звірові, і поклонились звірові, кажучи: «Хто подібний до звіра? Хто може змагатися з ним?»» (Об. 13:12); «Поклоняться звірові, у якого смертельна рана зцілилась» (Об. 13:14); «щоб вони (люди) зробили образ звіра, котрий має рану від мечів і живий». Слова «ніби смертельно ранена» якраз показують, на який обман їде диявол, щоб утримати владу антихриста.

Чому антихрист — восьмий із семи? По суті, антихрист — це сьомий і останній цар перед Тисячолітнім царством. Але чому восьмий із семи? На це детальну і ґрунтовну відповідь дає В. Боечка в книзі «Близок всьому кінце». «Восьмий із семи» — це не математика чисел; духовний зміст цього вислову — в образі семи царів (Об. 17:11). Їх треба тут розуміти як сім головних світових релігійних систем: християнство, іслам, юдаїзм, буддизм, конфуціанство (Китай), брахманізм (Індія), синтоїзм (Японія). Його релігія і, відповідно, його риси характеру не будуть подібні ні до одної з вище названих релігій.

Уточнимо, що християнство в цьому переліку згадане як релігія, а не віра в живого Бога і життя згідно зі Словом Божим. Восьмий із семи — це говорить про те, що в антихристі будуть втілені негативні риси і тенденції кожної з семи світових релігій, але за суттю його релігія не буде подібна на жодну з них. Ще раз перечитаймо всі вірші з Об'явлення, де описується антихрист (Об. 6:1-8; 13:1-18; 17:3, 7-14, 16, 17; 19:19-20), і побачимо, що вони стосуються його дій в другій половині правління. Але є один текст (Об. 6:1-2), який стосується тільки мирного періоду його діяльності, і ще кілька віршів, які стосуються діяльності його соратників в обидва періоди, — Об. 17:3, 15-18; 17:12-14, 16-17; 13:11-17.

Світ прямує стежками беззаконня, духовного занепаду і аморальності все швидше і швидше. Цьому активно сприяє і та велика блудниця, яка дуже тісно співпрацюватиме з антихристом починаючи з моменту його появи. Диявол наділить антихриста дуже великими здібностями, тому він зможе легко взяти владу над всією землею й утримувати її. У мирний період його правління на

землі почнеться велике процвітання. Він прийматиме мудрі рішення. Йому вдасться розв'язати проблему ізраїльського народу через укладення семирічного мирного договору. Це буде період масового духовного обману людства; багато людей відійдуть від Церкви Христової. І це не дивно — світ зустрінеться з найрозумнішою і найвищою мірою впливовою і винахідливою людиною.

Наприкінці перших трьох з половиною років правління антихриста 10 найвпливовіших держав світу визнають його своїм правителем. Людство впаде в ейфорію від мирного і безболісного розв'язання найбільших проблем.

Але в цей час будуть діяти два свідки, відкриваючи правду про антихриста і про Другий прихід Христа, що спасе третину ізраїльського народу. У цей час діятиме Церква Христова. Тому основна боротьба антихриста буде спрямована проти Церкви і двох свідків. Ця боротьба буде вестися руками великої блудниці і лжепророків — сам антихрист поводитиметься мирно і демократично, щоб весь світ бачив, що він ні з ким не бореться.

Велика блудниця — Вавилон великий

Основним помічником диявола починаючи з IV століття від Різдва Христового була велика блудниця. На той час вона ще не була такою могутньою, була просто блудницею. «Великою» вона стала в наш час.

Що ж таке блуд? У фізичному розумінні це дошлюбні інтимні стосунки. Перелюб — це зрада шлюбної вірності.

Біблійний зміст слова «блуд» — це осквернення і зрада вірності. Коли християнин займається блудом, він занемищує своє тіло, яке повинно бути храмом Божим. У Посланні апостола Якова так сказано про духовний перелюб: «Перелюбники і перелюбниці! Чи ж ви не знаєте, що дружба зі світом — це ворожнеча проти Бога? Тож хто хоче бути приятелем світові, той стає ворогом Божим» (Як. 4:4).

«Дружба зі світом» — це коли вірні

у Христі починають відходити від норм Божого Слова і приймати елементи культури і звичок гріховного світу. Такий християнин стає ворогом Богові. І таке християнство названо «великою блудницею».

Багато християнських церков відійшли від життя за Божим Словом і тим самим прискорюють прихід антихриста. Вони будуть тісно співпрацювати з ним (Об. 17:3) у мирний період його правління. Більш детально про велику блудницю можна дізнатися з книги В. Боечка «Близок всьому кінце».

У другій половині правління велика блудниця стане антихристу непотрібною. Він вже має владу над світом. Йому забезпечена підтримка могутніх держав світу — Об. 17:12-13: «І десять рогів, що ти бачив, є десять царів, котрі ще не одержали царства, але приймуть владу зі звіром на одну годину. Вони (царі) мають одні думки і передадуть свою силу і владу звірові».

Розглянемо тепер, що собою являє Вавилон в Об'явленні Івана. «І згадав Бог Вавилон великий...» (Об. 16:19).

«І на чолі її (великої блудниці) було написано ім'я: «Таємниця». Вавилон великий, мати блудницям і мерзотам земним» (Об. 17:15).

«Я бачив, що жінка була упоєна кров'ю святих і кров'ю свідків Ісусових. І бачачи її, дивувався здивуванням великим» (Об. 17:6).

«І вигукнув він (ангел) сильно, гучним голосом говорячи: «Упав, упав Вавилон великий, блудниця! Він став оселею демонів і пристановищем усякому нечистому духові і сховищем усякої нечистий і огидній птиці» (Об. 18:2).

«Бо лютим вином свого блудодіяння вона напоїла всі народи. Царі земні блудодіяли з нею, і купці земні розбагатіли від великої розкоші її» (Об. 18:3).

Назва «Вавилон» появилась з часів будівництва вавилонської вежі і символізує лжерелігію, чаклунство, окультизм, ідолопоклонство, астрологію і повстання проти Бога (Іс. 47:1-15; 1 М. 10:8-10; 1 М. 11:2-9).

Біблійний Вавилон (блудниця) — сим-

вол всієї світової системи лжехристиянства. Не треба вбачати тут якусь одну християнську конфесію. В цьому образі зібрані всі лжехристиянські течії, які ввели в оману мільйони людей своїми лжевченнями. Основа цього — віровідступництво від Євангелія. Це люди, які претендують на те, що служать Богу, але насправді поклоняються і служать іншим богам.

Блудниця відмовиться від істин Євангелія Христа і апостолів. Вона ввійде в партнерство з силами цього світу — політичними, державними — і прийме їхню філософію. «Води, що ти бачив, де сидить блудниця, то люди і народи, і племена і язики» (Об. 17:1, 15; ще раз перечитаймо також Об. 18:2, 3, де показано це тісне співробітництво).

«З нею (блудницею) блудодіяли царі земні і жителі земні впивались вином її блудодіяння» (Об. 17:2). Ми бачимо, яку допомогу в розбещенні людей і зростанні загальної гріховності світу надала велика блудниця — Вавилон великий. Символічний портрет цієї блудниці описує Об. 17:4: «Жінка була одягнена в порфір і багрянцю і була прикрашена золотом і коштовними каменями та перлами. І тримала золоту чашу в руці своїй, наповнену мерзотами і нечистотами свого блудодіяння». Ця чаша дуже гарна ззовні, але всередині повна гідоти — це свідчить про духовний стан віровідступниці в останні дні світу. Церква, що тримає золоту чашу, запропонує людям одночасно і Бога, і тілесні задоволення — тобто спотворене християнство. Це спотворене християнство запевняє своїх прибічників, що вони можуть поводитися аморально і все одно Бог їх прийме.

Ще один важливий штрих до портрету великої блудниці — «Жінка була напоєна кров'ю святих і кров'ю свідків Ісусових...» (Об. 17:6); «...У ньому (Вавилоні) знайдено кров пророків та святих і всіх убитих на землі» (Об. 18:24).

Ця лжерелігія своїми оманливими діям спричинила повне гріхопадіння людей по всій землі.

Читаючи уважно Об'явлення 17:16-17, ми бачимо, як Вавилон (блудниця) знищують ті десять царів. Написано, що Бог поклав цим царям думку і привів їх до дії. По всьому світу блудниця втратить своє майно і багатство. Будуть знищені всі її працівники; останні з них приймуть на себе тавро звіра. Антихрист об'явить себе богом. І прийде загибель релігійного Вавилону, яка описана в Об. 18:1-8. Один вірш з цього опису виділимо: «Вийди з неї (блудниці), народе Мій, щоб не бути вам учасниками в гріхах, і щоб не зазнали покарання її» (Об. 18:4). Це пророчий заклик Бога до останнього покоління віруючих. Бог дає шанс тим, що блудять, покаяться і спаслися, відокремитися від лжехристиянства.

Вавилон як місто символізує світову політичну і торгову систему, яка утвориться під час першої половини правління антихриста. Прообразами цього сьогодення є СОТ (Світова Організація Торгівлі), ЄС (Європейський Союз), Європарламент, «Велика сімка», різні регіональні політично-економічні об'єднання. Процес глобалізації вресі-решт приведе до утворення Вавилону.

В Об. 18:9-24 описана картина загибелі цього міста. Це буде повний крах утвореної раніше всесвітньої політично-торгової системи. Усі багатства транснаціональних корпорацій Бог знищить (Об. 18:20).

ПРОЧИТАЙТЕ ДІТЯМ

Відкрив своє серце Ісусові

Вночі у Марусі розболівся зуб. Вранці мама повела її до лікаря. Але як тільки Маруся ввійшла до кабінету, вона злякалася.

— Ану, подивимось, хто тобі не дає спати, — привітно сказав лікар. Покажи, де болять?

Марусі було страшно, і вона показала на здоровий зуб. Лікар оглянув здоровий зуб, постукав по ньому інструментом і сказав: — Тут все в порядку. Можеш іти.

Він усе зрозумів, але вирішив не квапити дівчинку. Дорогою додому Марусі було дуже соромно за свою брехню, але й повертатися було так само соромно.

— Може, біль минеться. Здається, вже болять не так, як раніше, — думала дівчинка.

Але вночі зуб розболівся ще сильніше. Вранці мама з Марусею

знову чекали біля кабінету. Коли лікар побачив дівчинку, він усміхнувся їй і сказав:

— Здрастуй, Марусе. А я тебе чекаю.

Дорогою додому Маруся радісно говорила:

— Знаєш, мамо, а мені зовсім не було страшно. І не так боляче, як я думала.

Часто так буває і з людьми, що приходять до Ісуса Христа і розповідають Йому про свої добрі справи і правильні вчинки і замовчують те, що згрішили словом, ділом чи думкою.

А Христос, наш Небесний Лікар, бачить всі наші гріхи-хвороби. Але Він нікого не квапить. Він терпляче чекає, коли ми самі відчинимо Йому двері своїх сердець і запросимо Його. Тоді Він увійде і зцілить наші хворі душі.

Що відбувається з людиною після смерті? Точок зору на це досить багато. У Біблії (Книзі Еклезіяста) є така фраза: «І вернеться порох у землю, як був, а дух вернеться знову до Бога, що дав був його!». А один із священнослужителів про стан людської душі після смерті сказав наступне: «У безсмертній душі людській після смерті тіла продовжується вічне життя і безмежний розвиток в напрямі добра або зла».

Найсерйозніше у цих словах те, що в момент смерті тіла визначено увесь подальший розвиток душі — в напрямку до добра або ж зла. У потойбічному світі перед душею дві дороги — до світла або від нього, і душа після смерті тіла вже не може вибрати дорогу. Дорога визначена на землі.

Розповіді людей, які заглянули за завісу потойбічного світу, схожі одна на одну. Це проходження через темний тунель, світло, здатне миттєво пройти будь-який простір, безуспішні спроби контакту з тими, хто проживає на землі, бачення свого тіла з боку.

Багато хто розповідає про потойбічну природу — рослини, тварин, птахів, небесну музику, співи. Хвиля літератури про тих, хто бачив той світ, вихлюпнулася на початку 70-х років минулого століття. Але найбільшу увагу привернули книги Р. Моуді «Життя після життя» (1976) і «Роздуми про смерть після смерті» (1983). У першій книзі Моуді проаналізував 150 випадків, коли люди, які побували в стані клінічної смерті, добре пам'ятали про те, що відбувалося з ними. 60 відсотків тих, хто повернувся, пережили неймовірне відчуття спокою, 37 відсотків витали над власним тілом, 26 — запам'ятали панорамні бачення, 23 — входили в тунель, 16 — були зачаровані дивним світлом, вісім — бачили померлих родичів. Однак зустрічаються й описи пекла.

На твердження: «Якщо є рай, то є і пекло» першим серед медиків спробував відповісти американський реаніматолог лікар Роулінгз у книзі «За порогом смерті».

Усе почалося з серцевого нападу

Вони вже були в пеклі

І СВІДЧЕННЯ

поштового службовця, що трапився безпосередньо в кабінеті Роулінгза. У реанімаційній пацієнт епізодично приходив до тями, але потім серце знову зупинилося. Лікаря вразила реакція хворого. Процес реанімації вкрай болісний, і зазвичай пацієнти благають залишити їх у спокої, особливо якщо використовується електрошок. Тут же пацієнт буквально кричав: «Продовжуйте, лікарю, продовжуйте, ради Христа! Я не хочу більше туди! Це справжнє пекло!».

У перші хвилини після перемоги медиків пацієнт розповідав неймовірно. «Лікарю, я був у пеклі! Це неможливо описати, але, клянусь, це правда... Спочатку був якийсь темний тунель, крізь який я летів, не торкаючись стін, а потім темний багрянний простір, а в ньому — величезне озеро, в якому замість води палахкотів голубуватий вогонь, що нестерпно смерділо. І сотні, тисячі, а може, мільйони мовчазних, похмурих людей на березі... Обличчя... Бачили б ви їх обличчя! Я впізнав серед них свого померлого дядька... Немоżliво було навіть уявити, що з цього місця можна відійти чи вирватися, це гірше від найжахливішої тюрми, а на обличчях всіх людей написано, що їх відчай безмірний, надії нема. Ніхто з них не заговорив зі мною, не підійшов, не здивувався моїй появі: вони просто стояли і дивилися на цей страшний вогнений шквал. Спекта, ніде ні краплі води... І раптом — дивлюся, над натовпом рухається огорнена світлом і теж мовчазна фігура: я впізнав Його, це був Він, Ісус! І тут я подумки почав благати: «Господи, допоможи мені, адже Ти можеш вивести мене звідси!...» Він, здавалося, не звернув на мої слова жодної уваги, але, віддаляючись, раптом оглянувся на мене... Тієї ж хвилини я опинився в операційній і — бачить Бог — який же я щасливий опинитися знову тут, у своєму тілі...»

Від іншого реанімованого пацієнта Роулінгз дізнався, що той, пролетівши через якийсь чорний тунель, потрапив у «страшне місце». Це було щось на зразок величезної і абсолютно темної печери, наповненої зміями. Змії повзали по ньому, завдаючи неймовірного болю, залазили у вуха, в ніс. Якись невидимі у темряві, злісно налаштовані істоти вселяли жах самою своєю присутністю. І раптом серед цього жаху він побачив спалах світла, одночасно почувши голос: «Повертайся...» А потім побачив своє тіло збоку і поряд дружину, яка молилася, кажучи: «Господи, не забирай його, ця душа ще не очистила себе для вічного життя!...»

Отож свідчень про потрапляння людини до пекла після клінічної смерті не так вже і мало. Однак тут є ще один аспект. Немає жодних підстав стверджувати, ніби яскраве світло для того, хто опинився в стані клінічної смерті, завжди походить від Бога. Слуги диавола можуть огортати себе в одужу ангелів, щоб обманути людей. Пригадаймо, що латинською мовою «імітатор світла» — це Lucis-ferre, або Люцифер. Люцифер був настільки прекрасний,

що його інколи називали «Ранішньою зорею». Можливо, це той самий «ангел світла», якого бачили люди, що живуть несправедливо?

Біблія відповідає на це запитання ствердно. У Другому посланні апостола Павла до коринтян сказано: «І не дивно, бо сам сатана прикидається ангелом світла! Отож не велика це річ, якщо й слуги його прикидаються слугами правди. Буде їхній кінець згідно з учинками їхніми!».

Брехун, що прикидається Богом, не може вести в оману віруючих людей. Ці люди легко відрізняють диавола від Бога. Якщо людина була близькою до Бога протягом життя, то вона впізнає Христа і в мить смерті і ніколи не сплутає Його з диаволом.

Як людина може викрити обман? «Всеохоплююча любов» — ось що повинно випромінювати божественне світло, а не тільки світіння, — заявляє дослідниця цього питання Е. Кублер-Росс. Не випадково Біблія говорить: «Бог є любов».

Ще в 1948 році такий собі Джордж Годкін з Канади описав стан між життям і смертю, викликаний важким

захворюванням. «Мене приводили в місце під назвою пекло. Я не тільки бачив пекло, але й пережив у ньому неймовірні муки: душевні і фізичні. Темрява пекла була настільки жахливою, що вона тиснула на мене зі страшною силою. Ця темрява була тяжкою, всеохоплюючою і, здавалося, безмежною. Вона огортала мене... жахливою самотністю. Спекта була настільки сильною, що мене мучила нестерпна спрага. Очі наливалися кров'ю і просто вилізли з орбіт. Язик прилип до ясен так, що я не міг ним поворухнути. Дихання було прискорене, мені не вистачало повітря, здавалося, я ось-ось задихнуся. Усе моє тіло було занурене в жахливу спеку, ще трохи — і я весь згорю. Гаряче повітря пронизувало тіло, облікаючи його. Агонію самотності в пеклі складно виразити словами, бо в людини нема слів, щоб описати всі ці жахи. Це треба відчувати...»

Можна зустріти різні деталі в описі пекла. Але у всіх без винятку пацієнтів виникало жахливе відчуття. При цьому кожна людина, що пережила подорож до пекла і назад, говорила, що це була найжахливіша подія в її житті.

Останнім часом, скажімо, у США збільшується кількість людей, які спостерігали жахливі картини в момент смерті. Нині це приблизно 18 відсотків усіх випадків. Дослідники Осіс і Гаральдсон запевняють, що ці дані значно відрізняються від загальноєвропейських розповідей про те, що після смерті людину очікують лише рай і блаженство. Пояснюється це дуже просто: медичні працівники стали уважніше прислухатися до того, що говорять люди в передсмертній стані.

Кожен з нас може зробити очевидний висновок: життя людини не закінчується з останніми ударами серця. А ось яким буде життя в потойбічному світі — це залежить від неї самої.

**За однойменною статтею
Олександра ОКОНІШНИКОВА.**

КУРІННЯ

«... ваше кадило — огида для Мене...» (Іс. 1:13).

«За те, що кадили ви, і що грішили Господеві, і не слухали Господнього голосу, і не ходили Законом Його й Його правом та Свідцтвами Його, тому спіткало вас оце зло, як бачите цього дня» (Єр. 44:23).

Ці місця із Біблії, звичайно ж, говорять про інший вид кадіня, ніж куріння і наведені тут задля жарту. Під час Богослужіння у храмах євреї запалювали фіміам на жертівнику як пахощі, приємні Богові. Фіміам виготовляли із суміші смол і бальзамів.

Ну а коли серйозно, епіграфом цієї розмови повинно бути інше місце Біблії: «Не чини собі жодного зла...» (Дії 16:28).

Звідки ж пішла ця пристрасть, наскільки згубний вплив куріння на організм людини і як звільнитися від цього гріха? Відповідь на останнє запитання може дати із власного досвіду. Але про все по порядку.

Куріння придумали індіанці. Христофор Колумб першим побачив, як вони курили. До Іспанії тютюнове листя завезли католицькі ченці в 1496 році. У Мексиці воно появилось на початку XVI століття. До Франції воно проникло в 1559 році, до Голландії — в 1570 році. Англія заразилася ним в 1585 році.

У Туреччині почали курити в 1605 році, а в Росії — в 1610-му.

В Англії трапився смішний випадок, пов'язаний з курінням. Такий собі Волтер Ралех перший почав курити, але таємно. Якось, всівшись у велике м'яке крісло, він поклав свого слугу і звелів принести прохолодний напій. Коли слуга пішов виконувати доручення, Ралех вийняв сигарету, запалив і почав курити. Повернувшись, слуга побачив дим, що виходив з рота пана. Він швидко підбіг до нього, вилив увесь напій на його обличчя і вибіг з кімнати із криками: «Пожежа! Пожежа! Допоможіть!». З того дня про таємне куріння пана Волтера Ралеха стало відомо всім.

На початку поширення цього зла багато урядів активно боролися з ним. Вони вважали його великим гріхом, огидною вадою і намагалися не допустити його вкорінення в народі. Були видані закони, які забороняли куріння, а тих, хто порушував їх, суворо карали.

Скажімо, в Італії п'ятьох монахів, викритих у цьому вчинку, замурували живими в стіну. У Туреччині курцям проколювали носи, а в проколи вставляли чубуки, була запроваджена також смертна кара.

Англійський король Яків I називав тютюн шкід-

ливою рослиною, написав проти нього твір і видав суворі закони.

У Росії Іван Грозний оголосив вирок тим, хто вживав тютюн, — шмагання батогами, заслання і вирізання ніздрів. Ця кара існувала до царювання Петра Великого.

І, незважаючи на всі ці суворі покарання, куріння оволоділо світом. Тепер тютюн вживають як чоловіки, так і жінки різного віку.

Тютюн містить в собі шкідливу наркотичну речовину — нікотин. Найпереконливіший доказ шкідливого впливу куріння на здоров'я людини видно тоді, коли вона закурити вперше. У неї одразу появляються головний біль, нудота, рвота.

Доктор Дж. Діксон Манн, професор Кембриджського університету в Англії, у своїх статтях «Звичка куріння», «Вміщення у «Британському медичному журналі», стверджує, що тютюн містить в собі не менше 19 різних смертельних отрут. Чотири з них: нікотин, синильна кислота, чадний газ і пріридон смертельні в малих дозах. Тому курці не можуть уникнути їх згубного ефекту. Ці чотири отрути доктор згадує тому, що вони відомі майже кожному читачеві. Інших 15 він не згадує з тієї причини, що більшість людей не чули і нічого не знають про них.

Куріння є причиною багатьох захворювань людини. Воно сушить рот, викликає печію, розладнює нерви, звужує кров'яні судини. Воно шкодить ниркам, печінці, шлунку, мозкові, викликає вади серця і є причиною раку губи, язика, горла і легень.

Кожен курець протягом року приймає всередину 28 грамів смоли, що містить в собі бензопін, який вражає здорові клітини тіла і сприяє виникненню раку.

Статистика свідчить, що у світі кожні п'ять хвилин від хвороби, спричиненої курінням, помирає одна людина. Окрім того, воно на 10-25 % притуплює розумові здібності людини і фізично й морально послаблює її.

Куріння руйнує тіло людини. Воно так само згубне, як відкритий газовий кран на кухні. Кожний курець чинить самогубство. А Слово Боже говорить: «Не чини собі ніякого зла...» Куріння — це не їжа, це смердюча, вбивча звичка, це зло в очах Божих, а за всяке зло, яке чинить людина, Бог буде судити її.

Як звільнитися від куріння?

Своїми силами звільнитися від куріння практично неможливо. Я знав багатьох людей, які пробували позбутися його і не могли. Одні дають собі і друзям урочисті клятви перестати курити і не виконують їх. Інші намічають собі певний термін, починаючи з якого вони не куритимуть, але цей термін увесь час відсувається. Треті викидають свої сигарети, але через деякий час підбирають їх і знову курять.

Марк Твен з цього приводу якось пожартував: «Кинути курити? Це дуже легко! Я це робив уже з 200 разів».

Уся річ в тому, що отруєння людини відбувається на молекулярному рівні. Кожна клітина курця не може вже жити без нікотину. І тепер, щоб кинути курити, потрібна або величезна сила волі, що, звичайно, нереально, або Боже чудо, що цілком реально може відбутися і відбувається в житті людей, які кличуть Бога на допомогу в цій боротьбі.

Я сам свідок цього — кинув курити після 24 років захоплення цим злом. Останні десять років періодично робив спроби позбутися його. Це бажання особливо посилювалося, коли частішали приступи нестримного кашлю, що вивертав все тіло. Ці приступи, як правило, траплялися вночі, тривали годину й більше, і весь цей час моя дружина і десятирічна дочка стояли поруч і плакали, намагаючись хоч чимось допомогти.

Тепер куріння для мене вже далеко в минулому. Це відбулося не відразу, важко, але відбулося, і я особисто свідчу, що без Божої допомоги в мене не було шансів на перемогу в цьому поєдинку.

Дорогий читачу! Якщо ви курите, але бажаєте позбутися цього зла, якщо вже пробували своїми силами кинути його і не змогли, то прийміть мою пораду: віддайте своє серце Господу і попросіть Його, щоб Він вивинув куріння з вашого життя. І Він допоможе вам. Він не лише звільнить вас від куріння, але й викличе огида до нього. Ви, якщо будете вірні Господу, більше ніколи не захочете курити.

«Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює, — в Ісусі Христі» (Фил. 4:13).

А. Н.

Грішне християнство

Гріх не властивий християнину. Бог називає біле білим, а чорне — чорним. Усе сіре і в цяточки — від диявола. Диявол розмиває межі гріха і святості, коли гріх не такий вже і грішний, а святість не така вже і свята.

Істинне дитя Боже не може жити життям гріха, це неможливо! Фактично, якщо хтось твердить, що він дитина Бога, але гріх для нього — це звична життєва практика, то, найімовірніше, ця людина ніколи не була по-справжньому народжена згори. Можливо, такі люди стояли близько до Царства Божого, вони мали церковне спілкування, але той факт, що їх життя так і залишилось незмінним, вказує на те, що їх характер ніколи не був змінений. Якби в них справді поселився Дух Бога живого, і життєдайне насіння Слова Божого діяло на них, вони вже були б не здатні жити старим, грішним життям.

Джон А. КІНГ.

«Кожен, хто чинить гріх, чинить і беззаконня. Бо гріх — то беззаконня. І ви знаєте, що Він був з'явився, щоб гріхи наші взяти, а гріха в Нім нема. Кожен, хто в Нім пробуває, не грішить; усякий, хто грішить, не бачив Його, і не пізнав Його. Діточки, хай ніхто вас не зводить! Хто чинить правду, той праведний, як праведний Він! Хто чинить гріх, той від диявола, бо диявол грішить від початку. Тому то з'явився Син Божий, щоб знищити справи диявола. Кожен, хто родився від Бога, не чинить гріха, бо в Нім пробуває насіння Його. І не може грішити, бо від Бога народжений він. Цим пізнаються діти Божі та діти дияволові: Кожен, хто праведності не чинить, той не від Бога, як і той, хто брата свого не любить!» (1 Ів. 3:4-10).

Гріх — це не природа тих, хто народжений згори. Сірого християнства не буває! «Для істинної дитини Божої неможливо жити в явному гріху», — писав Чарльз Фінней.

Про істинне народження згори можна говорити тоді, коли людина змінилася. А якщо після покаяння людина продовжує грішити, то варто задуматися — а чи була вона народжена згори? Або ж така людина втратила своє християнство. Так, християни можуть грішити, але це не система в їх житті, істинний християнин змінюється день у день і рік за роком.

Християнство — це не забавка у святих, коли людина, як артист, зображає праведника і святого. Віруючий — він всюди віруючий, і вдома, і на роботі, і перед телевизором і, звичайно ж, у церкві.

Людина, яка порушує закон Божий, — грішна. Ісус прийшов забрати гріхи, і їх більше нема. А чому людина ще грішить? Тому, що вона не віддала свій гріх, залишила його собі.

Що таке гріх? Гріх — це усвідомлене нехтування законом Божим. Задоволення свої бажання замість того, щоб покоритися Богові, — це гріх.

Що робить гріх? Гріх зводить нанівець те, що зробив Христос. Христос — Агнец Божий, Котрий бере на Себе гріх світу (Ів. 1:29). Грішити — означає повертати у світ те, що Він прийшов знищити. Те, що людина робить, вона це стверджує! Якщо вона п'є, вона стверджує алкоголізм. І це ворожнеча проти Бога.

Ісус помер за гріхи заради нас, але якщо ми чинимо гріх — ми стверджуємо смерть Ісуса, Його страту.

Від чого походить гріх? Гріх є наслідком нездатності перебувати у Христі. Це означає, що ми не будемо грішити доти, поки пам'ятаємо, що Ісус постійно поруч; ми починаємо грішити тоді, коли забуваємо про Його присутність.

Звідки йде гріх? Гріх іде від диявола і є його сутністю. Люди грішать заради насолоди, а диявол — принципово.

«Не кидаймо збору свого, як то звичай у деяких, але заохочуємося, і тим більше, скільки більше ви бачите, що

зближається день той. Бо як ми грішимо самовільно, одержавши пізнання правди, то вже за гріхи не знаходиться жертви, а страшливе якесь сподівання суду та гнів палючий, що має пожерти противників» (Євр. 10:25-27).

Слово «самовільно» говорить саме за себе. Тобто людина з легкістю й охоче грішить, чинячи це усвідомлено і спеціально, знаючи, що це гріх.

Писання говорить, що таких людей очікує суд, якщо тільки вони не змінять своє ставлення до гріха. У грецькому оригіналі слово «має» перекладається як те, що обов'язково буде і обов'язково здійсниться. Це не те, що відбудеться прямо зараз. Бог довготерпить, щоб усі могли спастися. Але суд буде, і пора грішним людям задуматися й усвідомити свою потребу в істинній свободі від гріха. Грішників погубить їх особисте бажання залишатися в гріхах.

* Істинне покаяння породжує плід зміненого способу життя.

* Люзія покаяння не породжує нічого, крім жалю і зітхань через тяжке, злочасне життя. Це схоже на те, як людину піймали в гріху, і вона більше шкодує, що була спіймана, аніж через те, що згрішила.

«Отож учиніть гідний плід покаяння!.. Бо вже до коріння дерев і сокира прикладена: кожне ж дерево, що доброго плоду не родить, буде зрубано та й в огонь буде вкинене» (Мт. 3:8, 10).

Гідний плід покаяння — це нове, змінене життя, життя без гріха. Немає плоду перемін, отже, і не було народження згори.

«Січ сіє слово. А котрі впади край дороги, де сіється слово, — це ті, що як тільки почують, то зараз приходять до них сатана і забирає слово, посіане в них. Так само й посіяні на кам'янистому ґрунті, — вони, як почують те слово, то з радістю зараз приймають його, та коріння не мають у собі й непостійні; а згодом, як утиск або переслідування наступає за слово, вони спокушаються зараз. А між терен посіане, — це ті, що слухають слово, але клопоти цього світу й омана багатства та різні бажання виходять, та й заглушують слово, — і плоду воно не дає. А посіане в добру землю — це ті, що слухають слово й приймають, — і родять утридцять, у шістдесят і в сто раз» (Мр. 4:14-20).

Народження згори відбувається шляхом прийняття Слова Божого у своє серце, і тоді народжується віра, і змінюється життя. Іншими словами, у людині насаджується Божа рослина, і людина повністю змінюється у своїй суті. Тому спасіння і свобода від гріха залежать від здатності прийняти серцем це насіння Слова Божого.

Коли висівають насіння (Слово), і після цього нічого не виростає, то це означає, що ґрунт (серце) насіння насправді не сприйняв. І проблема не в насінні — воно першокласне. Проблема в ґрунті.

Причин цього може бути три: насіння взагалі не було сприйняте; насіння було сприйняте, але не глибоко, поверхнево (не було серйозних намірів); насіння було сприйняте, але як одне з-поміж інших, тобто нарівні з іншими земними цінностями (турботи віку цього тощо).

Якщо нічого не виросло, значить, нічого по-справжньому не було і посіяно, тобто сприйнято. А отже, нічому було рости.

Що робити? По-перше, вірити в Євангеліє Ісуса Христа. По-друге, покаятися у своєму способі життя. Далі потрібно усвідомити, що життя без Бога — це бунт, війна проти волі Божої і нехтування законом Божим. Тобто треба усвідомити себе злочинцем перед Богом.

Потім із глибиною упокоренням просить милосердя і прощення у Бога заради жертви Ісуса Христа.

І нарешті, вирішіть раз і назавжди змінити свій спосіб життя — відкинути все грішне і прийняти те, що є волею Божою. Справжнє покаяння приводить до реальних кроків відмови від гріха в будь-якому вигляді.

Станіслав ЗЛОБІН.
Пастор.

Боксерське повстання

МУЧЕНИКИ XX СТОЛІТТЯ

Слово «мученик» нагадує нам про давнину. Це слово використовувалось в описі часів Ісуса і ранньої Церкви, часів, коли погани узурпували Європу, коли варвари всередині Церкви спалювали її святих. Це слово з далекої минувшини, але тільки не з сьогодення. Але насправді слово «мученик» гідиться для опису сьогоденних подій більше, ніж для будь-яких інших в історії людства.

У XX столітті було вбито християн за їх віру значно більше, ніж за всі попередні століття, разом узяті.

XX століття почалося з так званого «Боксерського повстання» в Китаї. Хоч повстання було спровоковане політичною і економічною експлуатацією Китаю з боку різних західних влад, християнські місіонери і китайські християни повною мірою зазнали на собі страждань, викликаних помстою «боксерів». Усе почалося в 1899 році, коли утворилося китайське таємне товариство «Справедливі і Гармонійні Руки». У Західній пресі їх називали «боксерами» через те, що вони займалися боксом, вважаючи, що це зробить їх недосязними для ударів. Вони почали кампанію терору щодо християнських місіонерів у північно-східних провінціях Китаю. Офіційно уряд Китаю осуджував «боксерів», але насправді вони отримували таємну підтримку з боку багатьох осіб з імператорського двору, включаючи імператрицю Тзу-хсі, що була вдовою.

Терористична активність «боксерів» зросла в 1900 році, коли їх банди відверто атакували християн. Влітку вони спалили церкви і будинки вихідців із Заходу в Пекіні і вбили всіх християн, які не змогли втекти з міста.

Серед постраждалих місіонерів були Джонатан Гофорт і його дружина Розалінда. Якось у своїй місії в Чангті вони одержали запізніле послання з американського консульства в Чефу, в якому говорилося: «Утікайте на південь. Північний маршрут відрізали «боксери». Китайські християни в місії допомогли їм спакувати необхідні речі на візок і переконували їх негайно виїжджати. 18 червня 1900 року почалося загальне повстання, і імператриця Тзу-хсі наказала вбити всіх християн.

27 червня Гофорти покинули свою місію і рушили на

південь. Їх супроводжували п'ятеро дітей і 11 дорослих, серед них п'ятеро жінок. Дні були спекотні, а ночі холодні, і вони спали на землі, коли робили вимушені зупинки. Біля села Хсінтінь їх атакував натовп чоловіків, озброєних ножами, рушницями, камінням і палицями. Тваринам, що тягнули візок, переламали хребти, а Джонатан Гофорт одержав удар тупим кінцем меча по шиї. Коли він падав і підняв руку, щоб захиститися, її розрубали в кількох місцях до кістки. Коли він намагався підвестися на ноги, його вдарили палицею, і він знепритомнів. Коли почав приходити до тями, за Божим провидінням через натовп до них під'їхав вершник і скочив з коня. Змилений кінь тепер був бар'єром між натовпом і місіонерами. Коли Джонатан підвівся на ноги, чоловік замахнувся на нього палицею, але не вдарив, а прошепотів: «Відійдіть від візків». Коли вони відбігли, нападники проігнорували їх і почали битися між собою за добро на візках.

Гофортам надали допомогу деякі селяни, зачинивши в маленькій хатинці, щоб зберегти їм життя. Джонатану обробили рани, дали їжу. Наступного дня з'ясувалося, що ніхто не вбитий, лише один чоловік серйозно покалічений. Вони дізналися, що їх рятівниками були мусульмани, які боялися, що не побачать обличчя Божого, якщо братимуть участь у знищенні місіонерської групи.

Після того, як китайці зазнали кілька нищівних поразок, 7 вересня 1901 року був укладений мирний договір, і повстання «боксерів» закінчилося. Протягом двох років шаленства було вбито приблизно 250 місіонерів і майже 30 тисяч китайських християн.

Робіть все від душі

У Римській імперії життя в рабів було нелегке. Їх вважали «річчю». Прав у них ніяких не було. Комуś пощастило з добрим хазяїном і цікавою роботою, але більшість рабів

займалися саме рабською працею — по багатьох годин і практично без відпочинку.

Але християни знаходили красу і на цій каторзі. І раби, і пани могли

робити свою справу гідно. Вони були слугами Христа, вони представляли Його і на ринковій площі, і вдома. Кожний працював для свого Господа Ісуса Христа і очікував похвали саме від Нього.

Один чоловік чудово підмітив цю істину: «Якщо хтось повинен стати двірником, він повинен підмітати вулиці так, як творив Мікеланджело, писав музику Бетховен, складав сонети Шекспір. Він повинен підмітати вулиці так, щоб ангели шанобливо сказали: «Тут жив великий двірник, який справді вмів підмітати вулиці».

Можливо, у вас нудна робота. Можливо, ваш начальник вас не цінує і платить вам менше, ніж ви очікуєте. Можливо, вам ця робота набридла і ви збираєтесь звільнитися. Але ви працюєте на Христа. Тож робіть свою справу так, щоб ваш Небесний Начальник міг вам колись сказати: «Молодець. Зроблено на совість».

«І все, що тільки чините, робіть від душі, немов Господеві, а не людям!» (Кол. 3:23).

ВІРУЮ

«Справа п'ятидесятників»

І З ІСТОРІЇ ГОНІНЬ

На моїй книжковій полиці сяє золотим тисненням видана в Швеції російською мовою Біблія. Її надіслав мені в подарунок єпископ Церкви християн віри євангельської-п'ятидесятників. На титульній сторінці надпис: «Дорогому Семену Львовичу від підзахисного Івана Петровича Федотова. 1961 р. Мособлсуд. 17-136».

«17-136» — це була його стаття — підбурювання до вбивства. Тоді, у 1961 р., Федотов був пресвітером ще далеко не визнаної, маленької, але зростаючої чисельно і духовно релігійної громади. Її членів об'єднували особлива чистота стосунків, безкорисливість, працелюбність, братерська любов і взаємодопомога. Не пам'ятаю, у чому саме полягала її відмінність від близької їй за духом баптистської Церкви, але вона привертала до себе увагу влади...

Почалися гоніння, молитовні зібрання громади розганяли міліція і дружинники, але люди тягнулися до Федотова. Збиралися таємно знову і знову.

Нерівна ця боротьба закінчилася порушенням кримінальної справи. Федотов був звинувачений за підбурювання якоїсь віруючої до ритуального(?) вбивства своєї дитини. Окрім того, він і кілька жінок, що надавали свої помешкання для молитов, звинувачувалися в організації бузувірської секти. Бузувірство (спричинення шкоди здоров'ю громадян під виглядом відправлення релігійних обрядів) полягало, за висновком судово-психіатричної експертизи, у тому, що тривалі молитви і співи псалмів викликали в людей стан транс, в якому вони починали викикувати незрозумілі слова і фрази. Це явище (глосалія) нагадувало опис в Євангелії сходження Святого Духа в день П'ятидесятниці на апостолів, при якому вони заговорили іншими мовами, невідомими їм раніше, щоб нести Добру Новину іншим народам. Звідси і назва громади.

Усі звинувачені заборонили рідним запрошувати захисників: «Господь захистить нас, іншого захисту нам не потрібно. Ми ні в чому не винні». Вони відмовилися і від призначених їм «казених» адвокатів, але відмова їх не була прийнята, — і вони змирилися з нашою присутністю.

Мої розмови з Федотовим в тюрмі при підготовці процесу не виходили за звичайні ділові рамки: говорити з ним і слухати його було цікаво. Він розповідав мені, як ще моряком дійсної служби почав задумуватися над смыслом життя і про те, як прожити його гідно; яким відкриттям стало для нього Євангеліє,

що випадково потрапило йому до рук, і як воно освітло йому весь майбутній шлях. Він повернувся зі служби справді віруючою людиною, прийнявши вчення як безпосереднє керівництво до способу життя і до вибору мети. Разом із суттєвими книгами він прийняв і описаний в ній устрій перших християнських громад як єдино правильний і такий, що не має нічого спільного з пишністю і видовищністю сучасних конфесій. «Людина не може приходити до Бога в гості і відходити від Нього, коли заманеться. Вона повинна носити Його у своїй душі», — говорив Федотов.

Його розмови з оточуючими не були настановами. Він просто ділився правдою Істиною. І дивна утіха, яку він ніс своїм слухачам і в Малоярославці, де жив з матір'ю, і на роботі, поступово почала приваблювати до нього все більше осіб. До нього почали приїжджати з інших районів області. Так виникла громада.

За доволі прискіпливої слідчої перевірки жодних ознак корисливості вигоди в його діях виявити не вдалося. Він жив на зарплату, і побут його був дуже скромним.

У справі була характеристика з «Метробуду», де він працював бригадиром столярів: відзначались його вимогливість до себе, чесність, надійність, рівний, доброзичливий характер. Підбурювання до вбивства дитини виглядало на цьому фоні досить дивним.

До ймовірного закінчення процесу Федотов ставився спокійно і вважав його посланим йому згори випробуванням.

Справу повинен був розглядати Московський обласний суд. Як це практикувалося тоді в пропагандистських цілях, було призначено виїзне засідання суду — в одному з районів області. Місце було вибране досить далеко — у місті Дрезна, треба думати, щоб не допустити присутності іноземних кореспондентів, які виявляли до справи зацікавленість...

На освітленій юпітерами сцені засідав суд. Зліва і справа — прокурор і захисники. Там же сидів професор-пси-

холог Л., заступник директора Інституту судової психіатрії з науково-карної частини, у великих рогових окулярах. Внизу, відділені оркестровою ямою, — підсудні під конвоем. Значущість процесу підкреслювало засилля журналістів з центральних газет, а також телефотокінобратії з апаратурою. Спектакль, очевидно, вирішено було поставити з розмахом.

Процес розпочався з допиту свідків, який досить скоро показав, що звинувачення зляпано нашвидкоруч. Свідками були дружинники, які розганяли віруючих. На молитовних зібраннях вони не були і про них щось сказати не могли. У числі свідків були і члени громади, які не бажали зла підсудним і співчували їм. І ті й інші нічого не дали для звинувачення в бузувірстві. Не кращим чином виглядало і звинувачення в підбурюванні до вбивства малюка. На роль Ірода Федотов, за доказами, явно не дотягував. Ми, захисники, навіть не докладали особливих зусиль, і вже до кінця першого дня процесу явно схилили шальку терезів на свою користь. Суд намагався не помічати цього.

Наступного дня до окремої кімнати заводської їдальні, де адвокатам дозволено було обідати разом з більш важливими учасниками дійства, заглянула офіціантка і запитала: — Хто тут адвокат Арія? Вас до телефону.

Здивований, я підійшов до апарату. Далекий голос з Москви закликав у слухавці: — Товариш Арія? З вами говорить секретар обкому партії Панкратов.

Я напружився. З персонками такого рангу мені раніше спілкуватися не доводилось.

— Слухаю вас, товаришу Панкратов.

— Мені тут доповідають, що ви нам зриваєте заходи.

— Які заходи?

— А ось процес. Врахуйте, справа на контролі в ЦК партії. Вловлюєте мою думку?

— Вловлюю. Я не знав, що це — заходи. Окрім того, думаю, що вас вводять в оману. Тут йде звичайна робота.

— Так? У будь-якому разі, майте на

увазі: я перевірю.

— Зрозумів вас. На все добре, товаришу Панкратов.

І я повернувся до їдальні.

Через кілька годин у процесі було оголошено технічну перерву: з Москви на двох чорних «Волгах» прибули перевіряючі з обкому і Міністерства юстиції. На їх запитання голова суду Котов пояснив, що нічого особливого не відбувається, адвокати, як їм і належить за законами, займаються захистом. Це підтвердив і прокурор Залегін. Тоді вони звернулися до мене:

— А хто тут воду каламутить? Хто «стукає» в обком?

— Не знаю, хто «стукає», але на мене у кожній перерві насакає із зауваженнями ось та товстуха, що сидить у третьому ряді, — сказав я і вказав на неї пальцем. — Не подобається їй, що ми активно працюємо.

Провіряючі дружно подивилися у вказаному напрямку.

— Ця «товстуха» — завідувача відділом агітації і пропаганди обкому партії...

— То вгамуйте її трохи...

На мою ревізію закінчилася, процес був продовжений.

З нього пам'ятаю ще кілька епізодів. На помості для свідків поруч з підсудними — похмурого вигляду змучена жінка в чорній хустині, з очима, що палають нездоровим вогнем.

— Свідку, ваше прізвище?

— Пічугіна.

— Ім'я, по батькові.

Замість відповіді жінка падає біля мікрофона на підлогу, корчиться в конвульсіях. Хтось із публіки намагається підтримати їй голову. Професор Л. швидко встає, підходить до рампи і деякий час через свої поважні окуляри пильно спостерігає за жінкою. Потім обертається до суду:

— Це не епілептичний напад! Це нервовий напад!

Суддя Котов гнівно звертається до підсудних:

— Ось до чого ви доводите людей своїми зібраннями!

Підсудні сумирно мовчать.

— Товаришу головуючий, — тихо кажу судді, — це ж не сектантка, це дружниця. Вона — член партії.

Я кажу це тихо, але мікрофон, що стоїть переді мною, доносить мої слова до всього залу. Суддя знервовано перегортає справу, знаходить протокол допиту Пічугіної, перевіряє мене.

— Г-мм, справді...

І ось що ще пам'ятаю. Перед судом — мила, охайна жінка років 30. Йде з'ясування анкетних даних. Потім суддя говорить:

— Я бачу з протоколу допиту, що ви раніше були в секті, а потім вийшли з неї. Отже, ви людина вільна і можете нам правдиво розповісти, як там відбуваються зібрання.

— Так, звичайно. Ну, що можу сказати? Приміщення невелике, напхається народу — духота. Та ще натще, та на ногах години по три-чотири підряд, майже без перерви, співають псалми, моляться — кожний про своє. Інколи аж в очах темно. Вийдеш потім — тебе хитає. Ледве додому доберешся...

— Ось бачите, як кепсько, як шкідливо... Ви через це вийшли із секти?

— Не зовсім. Я до них рік їздила, усі обітніці виконувала. Потім потягнуло мене на світське. Вирішила братів-сестер не обманювати і пішла.

— Дуже правильно зробили. А що вас привело до них?

— Та я хвора була — лейкемія, білокрів'я. Довго лікувалася, лікарі не змогли допомогти. Ось і вирішила до Бога повернутися. Тому і прийшла до них.

— Зрозуміло. А як зараз у вас із здоров'ям? — необачно запитав суддя?

— Зараз, слава Богу, здорова. Молилася, молилася — і Господь допоміг. Тепер здорова...

У залі пошвавлення. Публіка сміливіша і обговорює почуте. Прокурор дивиться на суддю, суддя — на прокурора.

Поет Сергій Островий, що представляв на процесі газету «Правда», підвозив мене того дня на редакційній автомашині до Москви і говорив дорогою зловтішно:

— Ну й діячі! Ну й антирелігійна пропаганда! Та мені самому захотілося бігцем гнати до секти!

Допитали підсудних. Вислухали виступи сторін. Потім покірна феміда відважила підсудним сповна: Федотову — десять років, жінкам — від трьох до п'яти...

Іван Петрович відбував незаслужене покарання спокійно і без образи в душі. Це розповіла мені його мати, що зрідка навідувала мене з питаннями по справі. Його вплив на атмосферу в колонії був величезним, і адміністрація не тільки не перешкоджала його бесідам із в'язнями, але й заохочувала його, призначила бригадиром.

Громада не розпалася, і він через роки повернувся до неї, щоб знову її очолити...

Я беру до рук свою Біблію. Мені відрядно і приємно, що через 35 років єпископ проніс добру пам'ять про зусилля свого захисника на несправедному суді.

Семен АРІЯ.

І СВДЧЕННЯ

Записки очевидця

Недалеко від Воркути ми будували після війни нову шахту. У нашій бригаді працювали двоє віруючих. Недільними днями ці два брати відмовлялися від роботи, за що їх дуже часто і сильно били. Вони побували вже в багатьох таборах, і їх перекидали з одного в інший. Усі відмовлялися від них, і новий начальник табору вирішив з ними покірчити.

Однієї неділі, коли віруючі знову відмовилися від роботи, ув'язнені побачили серед охорони замість двох вівчарок —

шість, до того ж собаки були голодними. Начальник табору дав віруючим команду вийти з шеренги. Ув'язнені затамували подих, адже всі знали, що це означає.

Обидва — спереду старший чоловік, а за ним юнак — вийшли з шеренги і пройшли через ворота, направляючись у тундру. Коли брати почули, як їх доганяють собаки, вони зупинилися і повернулися в бік переслідувачів. Склавши в молитві руки, вони звели обличчя до неба. День був похмурий і, окрім хмар, нічого не було видно.

Кожен знав, що через кілька секунд собаки наздоженуть віруючих і роздеруть їх. Багато в'язнів закрили свої очі руками, щоб не бачити жакливі картини.

Але що це? Голодні собаки, догнавши братів, почали у збентеженні кружляти навколо них. Їхне люте гавкання перейшло у радісне скуління. Собаки, помахуючи хвостами, повзали по землі навколо віруючих. А потім почали обом лизати руки.

Як тільки лютий собачий гавкіт стих, усі почули, що віруючі співали якийсь християнський гімн. В'язні й деякі охоронці з жахом почали хреститися, багато з них плакали.

Блідий начальник табору мовчки пішов геть. Нарешті один охоронець свистом відкликав собак, а

братам звелів повернутися в стрій. Цієї миті я зрозумів, що є Сила, потужніша за будь-які земні сили. Тими днями багато в'язнів повірили в Господа, і я в тому числі.

Христос гряде!

● ЗАПИТУЙТЕ — ВІДПОВІДАЄМО

«Чому ви вважаєте, що Буття 3:15 є пророцтвом про Месію?»

Справді, це місце читачі Святого Писання трактують неоднозначно. Наведемо його: «Я покладаю ворожнечу між тобою й між жінкою, між насінням твоїм і насінням її. Воно зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту». Ось деякі міркування з цього приводу:

Іриней, єпископ Ліонський, висловив припущення, що Буття 3:15 має відношення до ворожнечі між Христом і сатаною.

У Римо-Католицькій Церкві традиційне інше тлумачення: у цьому місці йдеться про Діву Марію і сатану.

Дехто вважає, що краще відкинути алегоричне тлумачення середньовічних отців Церкви і звернутися до буквального розуміння.

Однак на нашу думку, правильною є перша версія. І ось чому.

Один з головних героїв третього розділу Книги Буття — змій, що застосував брехню як зброю. У Біблії змієм називається сатана (Об. 12:9, 20:2). Він — батько брехні (Ів. 8:44). У тому ж місці Ісус Христос говорить, що диявол «...був душолюб споконвіку», а це прямо вказує на те, що сатана і змій в Бутті 3:15 — один і той самий персонаж.

Уявіть собі стан Єви. Вона жила з Адамом в раю. Життя було спокійним, радісним, безтурботним, і раптом все змінилося. Бог виганяє її з чоловіком із раю. О, як би вона хотіла все повернути назад! Вона чує, як Бог проклинає змія і говорить йому, що насіння жінки (тобто Єви) буде вражати змія в голову.

Ага, думає жінка, ще є надія на повернення. Чи не тією її надією пояснюються її слова при народженні першої дитини: «І познав Адам Єву, жінку свою, і вона завагітніла, і породила Каїна, і сказала: «Набула чоловіка від Господа» (Бут. 4:1).

Потім, коли Каїн вбив Авеля, надія згасла. Каїн не міг бути тим, кого вона очікувала. Може, обіцянним насінням був саме Абель? Тоді цілком зрозуміло є її радість, коли народжується третій син: «І познав Адам ще свою жінку, — і сина вона породила. І назвала ймення йому: Сиф (нагорода), бо Бог дав мені інше насіння за Авеля, що забив його Каїн».

Але Єва помилялася.

Усе, що народжується на землі, походить від насіння чоловіка. Біблійний родовід не згадує матерів, а тільки батьків. Від насіння жінки народився лише один — Ісус Христос. Він і був героєм цього пророцтва.

Головна тема Старого Заповіту — «Христос гряде». Отож можна підсумувати, що в Бутті 3:15 викладене перше пророцтво про Месію, тобто Ісуса Христа.

Безробітна мова

«Кажу ж вам, що за кожне слово пусте, яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня!» (Мт. 12:36).

Економічний занепад неодмінно веде до зростання безробіття. І чим вищий відсоток безробітних, тим більше роботи в громадських організаціях. Зростають пияцтво і наркоманія. Частішають сімейні скандали. Підвищується рівень злочинності. А деякі люди, коли їм нічого робити, просто самі шукають пригод. І знаходять.

Те саме можна сказати і про нашу мову. Ісус попереджає нас, що «пусті» слова — це не жарт. А «пустий» саме і означає «бездіяльний». Коли наша мова бездіяльна, коли ми нею нічого не творимо і не приносимо жодної користі, зростає ймовірність того, що ми знайдемо собі «пригоду», наслідками якої будуть плітки, наклепи і лихослів'я.

Біблія безперервно попереджає нас про те, щоб ми не грішили словом. «Не бракує гріха в велемовності» (Прип. 10:19). «Хто наклепи ширить, той дурноверхий» (Прип. 10:18). «Гріб відкритий — їхне горло, свій язик вони роблять гладеньким!» (Пс. 5:10).

Але якщо наша здорова мова буде навчати і творити, нам не доведеться відповідати за гріхи мови, тому що мова наша не буде «постою».

«Хто стереже свої уста й свого язика, той душу свою зберігає від лиха» (Прип. 21:23).

Четвертина британців не знають, де народився Ісус

Більше чверті дорослих британців не знають, де народився Ісус Христос, свідчать дані опитування, яке провела громадська теологічна організація Theos.

У дослідженні взяли участь понад тисяча повнолітніх жителів Великобританії. Багато з них виявили повне незнання знаменитого біблійного сюжету.

Зокрема, 27 відсотків опитаних не змогли назвати Вифлеєм як місце народження Ісуса, а серед 18-24-літніх цей показник ще вищий і сягає 36 відсотків.

Більше чверті респондентів не знали, хто саме повідомив Діві Марії про майбутнє народження Сина. Більше половини не змогли відповісти, якими родичами були Ісус Христос і Іван Христитель.

Однак найважчим виявилось запитання про те, куди саме втікали Йосип, Марія і маленький Ісус, переслідуювані царем Іродом. Правильну відповідь на нього не змогли дати 78 відсотків учасників опитування. Найчастіше замість Єгипту називали Назарет.

Правильно відповісти на всі чотири запитання з біблійної історії про народження Ісуса змогли лише 12 осіб.

«Той факт, що молодь найменше обізнана з історією Різдва, може служити відображенням зниження уваги до вивчення Біблії в школі і зменшення популярності традиційних п'єс про народження Ісуса», — так прокоментував підсумки опитування директор Theos Пол Вулі.

Голосне мовчання

Всесвітньо відомого міма Марселя Марсо запитали, у чому різниця між просто актором і мімом. Відповідь Марсо дуже цікава. Він сказав: «Якщо актор поганий, залишаються хоч слова. Але якщо мім поганий, не залишається нічого. У міма все повинно бути дуже яким і дуже сильним».

Це наче сказано про життя християнина. Якщо віруючого не слухають, найрозумніше для нього — більше нічого не говорити. Але тоді своїм мовчанням він повинен говорити так ясно, щоб усі зрозуміли, що він хоче сказати.

Богобійність дружини повинна бути настільки очевидною для невіруючого

чоловіка, щоб він був приєднаний «без слова поводженням дружини» (1 Петр. 3:1). А чоловікам Петро нагадує, що вони повинні дружин розуміти і виявляти їм честь (3:7). Якщо дружина повинна вміти свідчити без слів, то чоловік повинен своєю поведінкою і ставленням до дружини показувати,

хто для нього Ісус Христос.

Якщо ми опинилися в ситуації, коли можемо говорити лише ділами, а не словами, то робимо такі діла, які голосно й чітко свідчитимуть про Христа.

Якщо ми своїм життям прославляємо Христа, наше мовчання буде красномовнішим за будь-які слова.

Запрошуємо на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:

Бурштин, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 19 год.;
Косів, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
Калуш, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Коломия, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
Надвірна, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
Рогатин, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Тлумач, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

НЕОРДИНАРНЕ

Хто такий Бог?

«Як ви пояснюєте своїм передплатникам поняття «бог»? Хто чи що це таке? Чудовисько, готове заради євреїв знищити невинних немовлят або ж мордувати карами цілий народ? Монстр, що карає невинних за чужі «гріхи»?

Це як же потрібно боятися, яким духовним боягузом бути, щоб вклятися перед тим, хто знущується над усім всесвітом тисячі років! Світ наповнений стражданням, болем, хворобами, а ви все говорите про люблячого отця небесного!

Ось ви особисто допомогли б дитині, якби вона хворіла на рак і відчувала неймовірний біль? Мати владу допомогти і не допомогати при цьому — це підлість, а ви про любов теревените. Якщо створив світ, то і відповідай за вчинене, а не збиткуйся. Його «любов» мені ще доведеться відчуту на своїй шкірі в пеклі».

Ви відчайдушно смілива людина, якщо не боїтеся відчуту, як ви пишете, Його «любов» на своїй шкірі в пеклі». Але це буде не Його любов, а Його кара. І, ставши перед Богом на суді, коли будете скрупульозно розглядати все своє життя, ви вже не будете таким сміливим.

Бог не карає людей без розгляду. Повірте, перед пеклом ви переконаєтесь в Його праведності і зрозумієте, як ви тепер помиляєтесь. Цієї хоробості не буде, буде тваринний страх перед справедливим і неминучим покаранням.

Про Божу любов говорять три речі, які ми з вами ніяк не зуміємо спростувати:

1. Про неї говорить Біблія (Євангеліє від Івана 3:16; 1 Ів. 4:8-10, 12; Рим. 5:8 і багато інших місць).

2. Про неї свідчить досвід мільйонів людей, які відчували Божу любов до себе.

3. Про неї говорить мій власний досвід. Я жив до 38 років, не знаючи Бога, і вже 10 років Він — мій найулюбленіший Друг, Брат, Спаситель і Господь. Мені є з чим порівнювати.

Навіщо вам потрібна ця бравада? Навіщо свідомо йти до пекла? У вас, як і в багатьох, і так було нелегке життя, десь-колись, під впливом грішних людей, відбувся злам у свідомості. Обставини в певний момент виявилися сильнішими, і ви озлобилися. Ми часто перебуваємо в обставинах, яких не очікуємо, проклинаючи за це всіх підряд, у тому числі і нашого Творця. Емоції — поганий порадишник, підключіть на повну потужність свій розум.

Що вас пригнічує і змушує так низько впасти, осипаючи огудою Того, Хто цього не заслуговує? До речі, Бог Свого Сина не пожалів, щоб спасти нас: грішних, озлоблених, зіпсованих. І не Він нас такими зробив, а ми самі такими стали.

Слово «грішити» означає «не потрапляти в ціль». Маючи такі переконання, ви справді промахнетеся. Мені хочеться, щоб ви віцїлили в «десятку». Я буду молитися за вас. Господніх вам благословень.

З повагою,

Олександр.

● ПРИТЧІ

Тоді тобі в протилежний бік

— Господи, я так хочу наблизитися до Тебе, — сказав чоловік.

— Ну, то вперед, у чому проблема? Чоловік пішов, але на шляху згадав про свого кривдника і сказав: «О, я зовсім забув, що мені треба провчити одного невігласа».

— А це так важливо для тебе?

— Звичайно!

— Ну, значить, роби, що задумав, тільки знай, що тоді тобі в протилежний бік.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІАНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 7.40 — «Віра. Надія. Любов»

о 16.40 — передача «Вірую»

християнської місії «Добрий самарянин»

о 20.35 — «Людина і вічність»

ЩОНЕДІЛІ

о 22.15 — «Осанна»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

Щонеділі о 15:00 та щопонеділка о 9:00

дивіться християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія».

Стежте за програмою телепередач

АНОНС

№ 1 (108)
січень 2008 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільній пожертвування

Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська
МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: gsoleg@com.if.ua

Газета віддрукована у ТзОВ «Видавничий дім «Молода Галичина».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 30000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.